

József Attila versei.

Ma még ismeretlen név,
de nemsokára a magyar la-
pok hosszú sora egymással
fog versenyezni, hogy ver-
seit közömbösítsék. Az egész
poéta alig tizenöt éves, apát-
lan, anyátlan árva és isko-
lába jár, az ötödik gimnázium-
ba. És amíg Horatius költe-
ményeit fordítja magyarra,
lelke, mint a hárfa hurja
zenélni kezd és ez a muzsi-
ka oly szép, oly tökéletes,
hogy sok mai nagyra tartott
poétának nincs olyan gondo-
lata, nincs olyan technikája,
mint József Attilának, a tí-
zenöt éves makói gymnazis-
tának, akit fiatal kora elle-
nére sok csalódás ért az élet-
ben és aki bánatát, fájdal-
mát, örömet versekbe önti.
Lapunk terjedelme nem en-
gedi meg, hogy a fiatal poé-
ta verseinek mélyebb elem-
zésébe kezdjünk, mi csak le-
közlünk két verset, amelyek
igy önállóan jobban beszél-
nek minden kritikánál.

SZÍNHÁZ ÉS TÁRSASÁG

Ősapám.

Fakó köntösben, hőszi, menlován
Alomban, éjjel, itt jár Ősapám,
Ruhája egyszerű, dísz nem visel,
De nagy szemében őserő tüzel.

Dus hosszú fürtje barna, mint a föld,
Vasmarka kérges, nagy tusákra tört.
Süvegje melleit karvalyszárnya száll,
Előtte messze száz vitéz halál.

Rézarca, mint a gondos est nyugodt.
Kacagni tán soha nem is tudott —
Nyakán feszülnek holló-vérerek,
Tömbmelle vulkán tengerek felett

Leszáll lováról tán Hadur maga! —
Bronzajka mozdul s nem hallik szava.
Rám néz, szemembe, kezét fog velem.
Bus apa bus fiával, esendesen.

Távol zongora mellett.

A hangok ömlenek zongorából,
Mint illatos teából száll a gőz.
Lassan simítja arcomat a mámor
És bennem mest száz élet kergetőz.

Máriának hangja jut eszembe mostan,
Oly bársonyos volt s ez nem az övé.
Szegény, talizmánt tőle nem is hoztam
Szemem mered a zongora fölé.

A esőkos ajka itt remeg előttem,
Ó jaj, hogy tőle messze elvetődtem,
Ó jaj emléke mért olyan erős?

Hová kell monnem? Nem enyhít a Távol
És hangok ömlenek a zongorából,
Mint illatos teából száll a gőz.

